

se mu pokouším vyhnout.“ Wesovi je něco málo přes třicet a rád si popovídá.

„Proč jsi vůbec za barem?“ podívím se nahlas, protože za normálních okolností bývá nahoře ve své kanceláři a restauraci obejde jen tu a tam, když jsou tady prominentní hosté.

Zazubí se. „Protože jsem hodný šéf a poslal jsem personál dřív domů, když neměl co dělat. A navíc, když jsem tě uviděl přicházet, napadlo mě, že bych mohl zkusit získat pár zákulisních informací ohledně sázek na fotbal, kam mám jít s kamarády.“

Jeho humor mě přiměje zvednout hlavu a zasmát se. „Neprozradím ti žádná tajemství, ale The Winds budou mít dobrý rok.“

Právě jsme oznámili nové drafty a je květen, což znamená, že nás čeká ještě tréninkový cyklus, než vybereme konečnou sestavu, a já jsem připravený sedět ty kluky z kůže, protože musím udržet rekord.

„Jsi trenér týmu, takže jsi možná předpojatý,“ opáčí.

Vzdychnu, když mi to připomene. Miluju svou práci, ale sakra, někdy je to moc velký stres. Být hvězdným quarterbackem za časů mého největšího vzestupu bylo těžké, ale dělat trenéra ve městě ovládaném sportem? Úplné šílenství. Den co den pochybuji o svém rozhodnutí přijmout tuhle práci, zvlášť když prohrajeme utkání a půlka města mě proklíná, ale pak přijdu na hřiště nebo uvidím některého hráče excelovat a zase mě to chytne.

Zvuk otevíraných otáčivých dveří upoutá naši pozornost. Deštník se vzorem, který vypadá jako tančící humři, zakrývá výhled na osobu pod ním, ale cvakání vysokých podpatků stačí, abych poznal, že je to žena.

„Pardon, máme zavřeno,“ zavolá Wes, právě když se deštník složí.

Teď mám kompletní výhled a nevím, kde začít.

Žena má tmavě růžové lodičky na podpatcích a sukně jí sahá těsně pod kolena, ale je sakra úzká. Pokračuju pohledem směrem vzhůru se záměrem nic nevynechat. Černé sako má rozepnuté a zahlédnu blůzu stejné barvy jako lodičky. Stejnou barvu pak mají její rty, pootevřou se a já zatoužím podívat se znovu, protože ta ženská je pastva pro oko.

„Aha.“ Málem se zamračí. „To je škoda. Chtěla jsem se schovat před tímhle počasím. To tedy byl den.“

Wes jako by ji vteřinu pozoroval, možná proto, že jsem od ní neodtrhl zrak víc než milisekundu.

„Víte co... jednu sklenku,“ nabídne.

Rty se jí roztáhnou úsměvem a vykročí naším směrem s pohupováním, které působí rezervovaně, patrně protože ta sukně je z látky, která se určitě snadno trhá, a ne, nejsem hrdý na to, že si můj mozek vytvořil tohle spojení. Shodí sako a zavěsí ho na opěradlo stoličky, pak si sedne vedle mě a shrne si za ucho pramen dlouhých světlehnědých vlasů.

„Nechte mě hádat, gin s tonikem?“ zeptám se, aby řeč nestála.

Plaše se na mě usměje. „Ne. Dám si martini, klasické, se třemi olivami.“

„Hned to bude.“ Wes začne připravovat ingredience.

Zvedne ruku, aby ho zarazila. „Počkat, můžu dostat Shirley Temple?“ Málem zasténá, když to říká.

Potlačím uchechtnutí. „Takovou volbu bych nečekal.“ Odložím sklenici a natočím si stoličku směrem k ní.